

Τὸν ἔβρισκε μέσα ἑστὰ λουτρὰ κι' ὁ πρίγκηψ Οὐαλλίας, φιλοῦνται, ἀγκαλιάζονται, συντρώγουν καὶ συμπίνουν, καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὴν διάχυσιν φιλίας νὰ πᾶν ἑστὴ Λόντρα συμφωνοῦν γιὰ κάμποσο νὰ μείνουν. Καὶ ὁ Μεγαλειότατος πηγαίνει ἑστὸ Λονδίνον, γιὰ τὸ συμφέρον βέβαια τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων,

Ἄλλ' ὅμως εἰς τοῦ Πειραιῶς ἀπ' ἔξω τὸ λιμάνι τί τρέχει, καὶ ἡ θάλασσα θαρρεῖτε πῶς χαλᾷ; μήπως κανένα ἔξαφνα ἠφαίστειο ἐφάνη; πῶς ἀφρισμένα κύματα σηκόνονται ἕψηλά; Ὅχι, δὲν εἶναι τίποτα . . . Πανέλληνες, χαρῆτε, κι' ὁ κόλπος τοῦ Σαρωνικοῦ μὲ ναύκλαστρα κινεῖται.

Ὁ Καραλῆ, ὦ ναύκλαστρα, ὦ ψάρια σκοτωμένα, ὦ Τάρταροι καὶ Μέδουσαι, ὀνόματα φρικτὰ, ὦ πρόγονοί μου γίγαντες καὶ σὺ, Εἰκοσιένα, γιὰ πόλεμο τὰ στήθεα μου θὰ ἔβρητε ἀνοικτὰ. Καὶ πάλι τὰ πολεμικὰ μ' ἐπιᾶσανε δαιμόνια, καὶ κόβω ἀπ' τὴ λύσσα μου μουλκίτικα πεπονια.

Souris.

ΠΕΝΙΕΣ.

Ἰδοὺ τί γίνεται κυρίως εἰς τὰς μετοικήσεις: Ἀρίνει μίαν οἰκίαν ὁ δυσαρεστημένος ὑπ' αὐτῆς καὶ μεταβαίνει εἰς ἄλλην, ἐξ ἧς ἔφυγε δυσαρεστημένος ὁ τῶς εἰς νοικιαστῆς.

Καὶ ὅμως πόσα νέα θέλγητρα ἀνευρίσκομεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ὁποίαν ἐβαρύνθη ὁ πρῶην κάτοχός της καὶ τὴ φιλτρον αἰσθάνεται οὗτος μεταβαίνων εἰς τὸ οἴκημα ὅπερ ἐβαρύνθημεν ἡμεῖς.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχη ὁ γάμος, ἔπρεπε ν' ἀλλάξω μεν τὰς γυναῖκας μας ὅπως καὶ τὰ σπῆτια μας.

Ἐννοεῖται ὅτι θὰ ὑπάρχουν σύζυγοι, οἵτινες θὰ ἔμενον εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰ ἡμίση των, ὅπως ὑπάρχουν ἐνοικιαστικαὶ οἵτινες ἀνανεοῦν τὴν ἐνοικίασιν τῆς αὐτῆς οἰκίας.

Τί τρυφή δὲ θὰ ἦτο ἡ σύμπτωσης τῆς νέας οἰκίας μετὰ τῆς νέας οἰκοδεσποίνης! Θὰ κατετέμνοντο δὲ καὶ αἱ προῖκες καὶ θὰ ἐδίδοντο εὐκολώτερον, διότι θὰ ἐδί-

δοντο δι' ἓν καὶ μόνον ἔτος. Οἱ λαμβάνοντες προῖκας θὰ ἐνοικιάζοντο ὑπὸ τῶν ὠραίων των. Πολλὰκις ἡ ὠραία τῶν ὠραίων θὰ περιορίζετο νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιον τοῦ σπητιοῦ καὶ τὸ συναλλάγμα τοῦ γάμου θὰ ἔσχυε δι' ἓν ἔτος. Πολλὰκις θὰ ἐνοικιάζετο τὸ σπῆτι μετὰ τὴν νύμφην. Ἡ οἰκία ἐκεῖνη θὰ ἐλέγετο νυφιάτικη. Καὶ θὰ ἠκούοντο οἱ ἐξῆς διάλογοι;

— Τὸ νοίκιασες νυφιάτικο;

— Ὅχι ξερακιανό.

Ἡ Α'. Σεπτεμβρίου εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς γενικῆς κατασκοπεύσεως. Ὅλοι σήμερον κατασκοπεύομεν τῆς νέας γειτόνισαις. Ὅσφ δὴποτε δὲ πρῶτὴ καὶ ἂν σηκωθῶμεν, αἱ νέαι γειτόνισαι ἔχουν ἤδη κατασκοπεύσει τοὺς νέους γείτονας.

Ἡ φράσις ἐπλήρωσες τὸ ἐνοίκιον; εἶναι πολὺ ἀνόητος. Ἐπρεπε νὰ λένε: ἀδειασες τὸ ἐνοίκιον; Διότι διὰ νὰ πληρώσῃ τις τὸ νοῖκι, πρέπει ν' ἀδειάσῃ τὰ ἐνοίκια καὶ τὰ ἀνοίκεια.

Μισάνθρωπος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.

Εἶναι μία ἡ ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ κ. Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας ἀθήται ἔξωθεν τοῦ καφφενείου Γιαννοπούλου μετὰ τοῦ Ροῖδου, Βυζαντίου καὶ Καζάζη ἀφηγούμενος διάφορα ἄθλα του. Σήμερον, κύριοι, λέγει, ἔκαμα γενικὴν ἔρευναν εἰς ὅλους τοὺς ἀρτοποιίας καὶ εἰς ἓνα εὐρον 100 ἄρτους ἔλλειπετε κατὰ 10 δράμια ἕκαστον ἀμέσως δὲν χάνω καιρὸν τοὺς κατάσχω ὅλους καὶ διατάττω νὰ πωληθοῦν εἰς τὴν ἀγορὰν πρὸς σφραγισμὸν τοῦ ἀπατεῶνος αὐτοῦ, ἀντὶ 55 λεπτῶν, 40 μόνον ἕκαστος.

Βυζαντίος. Καὶ διὰ 10 δράμια μόνον ποῦ ἔλειπον, ἦτα δίκαιον νὰ τοὺς κατάσχητε; Οἱ ἄρτοι δὲν ὑφίστανται νομιζῶ φύραν . . .;

Διευθυντής. Τί φύρα καὶ ξεφύρα . . . Ἐὰν τὸν ἄφινον ἐγὼ ἤσυχον διὰ 10 δράμια, αὐτὸς θὰ ἐθρασύνετο καὶ τὴν ἐπομένην θὰ κατεχράτο 20 δράμια καὶ τὴν μεθεπομένην 30 καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ροῖδης. Ὡστε μετὰ μίαν ἑβδομάδα θὰ εἶχαμε ψωμὶ ποῦ δὲν θὰ ζύγιζε οὔτε δράμι.

Διευθυντής. Βέβαια! Μὲ καταλαμβάνετε; Εἰς ἓνα ἄλλον πάλιν εὐρίσκω νὰ πωλῆ φραντσόλες μετὰ ἀλεύρι ὀλίγον μουντό. ἀμέσως δὲν χάνω καιρὸν, τοὺς κατάσχω καὶ διατάττω νὰ πωληθοῦν εἰς τὴν ἀγορὰν κατὰ 10 λεπτὰ ὀλιγώτερον τῆς πραγματικῆς ἀξίας των. Προχθὲς πάλιν διερχόμενος τῆς οἰκίας Σκ. . . , εὐρίσκω ἔξωθεν τῆς οἰκίας του σκουπίδια καὶ ἀκαθαρσίας. ἀμέσως τὶ κάμνω, δὲν τοῦ λέγω τίποτε καὶ τὸν ἄφινω νὰ ἰδῶ ἔως ποῦ φθάνει ἡ ἀναίδεια του, τὴν ἐπομένην περνώ ἐκ νέου καὶ τί βλέπω νομιζετε;

Βυζάντιος. Περισσότερα σκουπίδια ;

Διευθυντής. Μάλιστα, κύριοι, φαντασθήτε· ἄλλ' ἐγὼ τὸν ἀφίνω καὶ πάλιν διὰ τὰ ἴδω ἕως τοῦ φθάνει ἡ θρασύτης καὶ ἡ ἀνέβειά του πρὸς τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις περὶ ἀπαγορεύσεως σκουπιδιῶν, ἀκαθαρσιῶν, γκεριζιῶν καὶ τῶν ὁμοίων τούτοις. Τὴν μεθεπομένην περὶ καὶ πάλιν καὶ τί βλέπω νομίζετε ; Διπλασίως περισσότερα τῆς προηγουμένης. "Ε! τότε κύριοι δὲν χάνω καιρὸν καὶ ἀμέσως τοῦ κορδίζω τρεῖς καταγγελίας καὶ πληρώνει 10 δραχμὰς διὰ τὰ αὐθημερὸν σκουπίδια, 20 διὰ τὰ τῆς ἐπομένης καὶ 30 διὰ τῆς μεθεπομένης· ἦτοι τὸ ὅλον δραχ. 60. Τώρα ἂν τ' ἀρέσῃ ἄς ξαναβγάλῃ σκουπίδια. ἔξω.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην κερχεται ἐκ τῶν ἀνακτόρων δρομαίως κάρρον μὲ δύο παραγωγεῖς καθημένους ἡσύχως καὶ ἀνατρέπει καρέκλ' ποτήρια, Ποίδην, τραπέζια καὶ πᾶν τὸ προστυχόν. Ἐνὺς ἐγείρεται ὁ Διευθυντής καὶ μὴ χάνων καιρὸν κατὰ τὸ λέγειν του, καταιδάξει μιὰ μπαστουναῖα τοῦ ἐνὸς καὶ ἐν βαρύγδουπον ῥάπισμα τοῦ ἄλλου. Κατεβῆτε κάτω γρήγορα χαμένοι κακομαθημένοι.

Καρραγωγεὺς. Βρὲ τί εἶσαι σὺ ποῦ κτυπᾷς ἔτσι νὰ μὴ σοῦ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν π. . . .

Διευθυντής. Σιωπὴ ζοντόβολο, παληάνθρωπε νὰ μὴ σὲ πάρω μέσα . . . ποῦ εἶναι ὁ κλητῆρ.

Δὲν εἶναι κανεῖς. Πηγαίνετε νὰ κουρευέσθε καὶ ἄλλοτε νὰ εἰξεύρητε νὰ σέθησθε τὰς περὶ ἀνατροπῆς ἀστυνομικὰς διατάξεις.

Ἡ ὥρα εἶναι τρεῖς μετὰ τὸ μεσονύκτιον· πάντες ἐγείρονται πρὸς ἀναχώρησιν.

Διευθυντής. Ἐγὼ τώρα θὰ φέρω βόλτα ὅλα μέχρι τῆς πρωίας καὶ αὔριον θὰ ἔχω νὰ σὰς εἶπω ἄλλα νεώτερα.

Κατάσκοπος.

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

(Συνέχεια ἴδ. προηγούμενον ἀριθ. 338)

Ἀπήνητσα διὰ μειδιάματος περιφρονητικοῦ, ὅπερ παρήλθεν ἀπαρατήρητον.

Τὸ πλῆθος ἤρχισε βαθμηδὸν νὰ ἐξοικειοῦται πρὸς τὴν ἰδέαν, ὅτι Ἕλληνας εὐρίσκετο ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως. Παιδίον τι 10ετὲς ἤρχισε μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος νὰ ψαύῃ τὰ ἐνδύματά μου, καὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου· τὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον παρετήρησα, ὅτι ἐδείκνυον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος οἱ περίεργοι Βερολινέζοι, ψαύοντες τοὺς ἐν τῷ Ζφολογικῷ Κήπῳ ἐκτεθειμένους ἀνθρωποφάγους ἐκ τῆς Γῆς τοῦ Πυρὸς (Feuerländer.) Οἱ τολμηρότεροι τῶν προϊσταμένων κατ' ὀλίγον ἐπλησίαζον, ὁ δὲ περιβάλλον με κύκλος καθίστατο βαθμηδὸν στενότερος.

Κατ' ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἀποσπᾶται ἐκ τοῦ ὁμίλου κύριός τις, ὅστις ἀφοῦ λίαν ἀποτόμως μ' ἐχαιρέτησε, μοὶ συνιστᾷ ἑαυτὸν ἔτι ἀποτομώτερον ὡς διδάσκαλον τῆς Ἑλληνικῆς ἐν τῷ Γυμνασίῳ τοῦ Κιέλ. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀρχίζει εὐθύς μὲ φωνὴν Στέντορος νὰ μοὶ ἀποτεινῇ αὐστηρὰς ἐπιπλήξεις, διότι ἡμεῖς οἱ «νεώτεροι» Ἕλληνες κατεστρέψαμεν τὴν ὡραίαν ἐκεῖνην γλῶσσαν. . .

— Μὰ . . . Κύριε, μήπως ἐγὼ εἶμαι ὑπεύθυνος τῆς κατα. . . .»

— «Τὴν γλῶσσαν τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Σοφοκλέους. Τὴν γλῶσσαν τῶν θεῶν. Ποῦ ἡ θεία ἐκεῖνη γλῶσσα. . . !»

«Ὡ κοῖνὸν ἀυτάδελφον Ἰσμέενες χιαρὰ, ἄρ' οἴσθ' ὅτι Τσοῖς (Ζεὺς) τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν».

— Ἄλλὰ, Κύριε, αὐτὴ εἶνε γλῶσσα Βανδάλου, δὲν εἶνε Ἑλληνικά,» διέκοψα.

— «Τί ; πῶς ;» ἀποκρίνεται κτυπῶν τὸν πόδα κατὰ γῆς. «Ναὶ πάλιν ἡ Μεγάλη Γερμανία, καὶ μόνῃ ἡ Μεγάλη Γερμανία διετήρησεν ἀμειγῆ τὴν προφορὰν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης. Γνωρίζω τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν, εἶνε κρᾶμα Σλαβικῆς καὶ Τουρκικῆς. Ἄλλως τε, ὡς ἐπληροφορήθην, ὅλοι οἱ «νεώτεροι» Ἕλληνες εἰσθε μελαγχροῖνοί· τρανωτάτη ἀπόδειξις ὅτι κατὰγεσθε ἐκ Σλαύων, ἐνῶ ὁ Ἀχιλλεὺς. . . ὁ «πολύμητις» Ἀχιλλεὺς. . . ἦτο ξανθός.»

— «Ἴσως θέλετε νὰ εἰπῆτε ὁ «δῖος» Ἀχιλλεὺς. Ἄλλὰ, Κύριε, . . .»

— «Τί ; μήπως διίσχυρίζεσθε ὅτι εἰσθε ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ; Χά ! χά ! Σπεῖρα ληστῶν. . . χά ! χά !» Μετὰ τὸ τελευταῖον «χά χά» ἐξηφανίσθη ἐν θριαμβευτικῇ πορείᾳ διὰ μέσου τοῦ πλήθους ὅπερ μετὰ καυχασμῶν εἰρωνίας ἐκραύγαζε! «Μπράβο. . . . Γεῖά σου Δάσκαλε !»

(Ἐπειτα συνέχεια)
Von Puck

ΛΕΙΛΑΪ ΚΑΔΡ.

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 338.)

ΣΤ'.

Ὁ νεωστὶ εἰσελθὼν, ἡλικίας τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν, ἔφερεν ἐπὶ τῆς μορφῆς ἀποτυπωμένην τὴν ἐξάντλησιν καὶ τὴν ἀπορρόφησιν πάσης ἰκμάδος ζωικῆς. Ὁμοίως πρὸς τὰ φυτὰ ἐκεῖνα, ἅτινα ἐν τῇ παραγωγῇ αἰμάτων, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀποξηραίνονται, σοὶ παρεῖχεν ὅψιν ἀνθρώπου, οὐτινος, ἐν τῇ ἐξελίξει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεννεῶν, ἀπεσβέσθη τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ ζωηρότης καὶ τὸ λεῖον τοῦ δέρματος, ἡ δύναμις τῶν νεύρων καὶ τῶν μυῶν, ἡ ἰσχὺς τῆς διανοίας, ἡ ῥώμη τοῦ νοῦ. Πλήρης εἰκὼν κοπώσεως καὶ παρακμῆς !

Ἡ ἐνδυμασία αὐτοῦ, ὅπως ἐναντία τῇ ἐποχῇ, εἶ πέτεινε τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἐντύπωσιν· ἔβλεπε νάνον φέροντα ἰππότου πανοπλίαν. Κίδαρις, ἀναμιμνήσκουσα κεφικὰς ἠρώων λεοντοκαρδῶν, καὶ πνευμάτων ἐξόχων, περιβάλλει τὴν κεφαλὴν του, κοσμουμένη διὰ σοργκουτζίου—πετροῦ—πολυτίμου, ἀναφυομένου, οὕτως εἰπεῖν, ἐξ ἀδάμαντος ὡσεὶ μεγέθους μικροῦ καρπού. Φορεῖ ἔνδυμα ἐκ χίντεκλι, εἶδος τι μεταξὺ θαλαμεισθῆτος καὶ ἀντερλιου, οὐτινος αἱ πτυχαὶ διπλοῦνται ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης διὰ ζωναρίου μεταξωτοῦ χρυσοποικίλου περισφιγγόντος τοὺς θυλοῦς του. Μέντια—εἶδος λεπτῶν ὑποδημάτων—χρώματος πρασίνου μετὰ πεδίλων τοῦ αὐτοῦ χρώματος· ἀπὸ